

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Преглата се шаље уредништву у Београду „Краљев трг“ до Управе града Београда, а у унутрашњости код овлашћених скућалаца или на пошти. Цена је листу: седам, које улазе у састав општине а која је већ претплаћена, чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостионичарима и механџијама из унутрашњости годишње 16, полугодишње 8 динара. Јандармима годишње 8, полугодишње 5 динара, пугови се по овој цени могу претплатити само преко својих командири полицијских односно пограничних одреда. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство: годишње 24, полугодишње 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи не враћају се.

УПРАВА

Београдског Казненог Завода

Бр. 1261.

12. марта 1900 год.
Београд.

Господине,

Од како је почео да излази Ваш лист „Полицијски Гласник“, Ви сте, Господине Уредниче, чинили на и сада чините велике услуге јавној сигурности, а нарочито нашим казним заводима. Те услуге састоје се у томе: што све осуђенике бесплатно сликате; што слике одбеглих осуђеника, чим који побегне, изнесете у „Полицијском Гласнику“ заједно са њиховом биографијом, чега је последица та, да су сви осуђеници, који су из овога завода у току последње 2—3 године побегли, бла-

годарећи публикацијама „Полицијског Гласника“, похватани; и што сем тога, у Вашем листу штампате бесплатно и све расписе ове управе.

Побуђена овим, а на основу овлашћења Господина Министра Правде од 29. фебруара ов. год. № 15058, Управа ова изјављује Вам, Господине Уредниче, овим актом своју благодарност на горе побројаним услугама, молећи Вас, да јој и у будуће своје услуге не откажете.

Управник

Београдског казног завода

Јевђ. Марковић с. р.

Господину

г. Н. Димитријевићу
уреднику „Полицијског Гласника“

Овде.

БЕРТИЛОНОВА МЕТОДА МЕРЕЊА КОД НЕМАЧКИХ ПОЛИЦ. УПРАВА

(СВРШЕТАК)

У осталом, рубрике картона и све што је у њима одштампано види се из образаца које ниже износимо. Сва скраћивања,

која се наравно могу још подешавати, учињена су, разуме се према називима у нашем језику, а пажљив читалац, коме је стало до проучавања у овој ствари, лако ће их погодити према ономе што је напред казано.

Треба још из ближе да објаснимо како се уређују, којим-

редом држе и чувају ови картони, састављени по обрасцима овде изложеним и напред описаним. Нека би сређивање њихово и био посао једне централне управе или власти, као што по свему изгледа да ће бити, и као што смо и раније напоменули у овом часопису на већ наведеном месту, ипак мора бити од интереса и по све остале власти, које у криминалној антропometriји имају учешћа, да проуче и знају све особине те системе. У томе уређивању управо и јесте нарочити практички и највиднији значај свеколике методе, која тиме даје могућности да се апсолутно сигурно нађу мере сваког ма кад и ма где у свој држави измеренога лица, а тиме опет да се констатује идентичност њена.

Свеколико сређивање картона оснива се на подели свију до сад добивених мера у троје, а по подацима Бертилоновим из многих статистичких срачунавања, тако, да се сви приближно једнаки делови деле у мере: велике, средње и мале. Кад се ово стане примењивати на сваки поједини део тела, излазе све могуће комбинације мера, тако, да се свака мера разликује од свих других.

ОБРАЗАЦ А.

Предња страна.

I. Мере, очи, старост.

в. тела: 1,	д. главе:	д. л. ср. пр:	Очи: Зоне: I II особит:	врста:	изгл. стар:
крив:	ш. главе:	д. л. м. пр:		каже стар:	
распон: 1,	ш. јаб. к:	д. л. стоп:		по оцени:	
в. сед: 0,	д. л. уха:	д. л. лак:		у средљу руку:	

II. Опис с отиском претију.

Чело:	очни свод:	Нос:	корен:	основа:	вел. уста:	отв:	особит:	
	наги:		гребен:		вис. усана:	напух:	ив:	деб:
вис:	шир:	особит:	вис:	изл. напр:	шир:	браде правац:	вис:	шир:
особит:			особит:	особит:	облик главе:	профила лица:		
Очи:	обрве растав:	саст:	правац:	облик:	особит:	борб:	лица:	особит:
	прорез капака:	отвор:	одст. гор. кап:	особит:				
Десно ухо:	велич. оч. куг:	особит:		врата:	особит:			
	очне дупље:	особит:						
	{ уш. шкољ: { П. Г. Д. З. Д. С. П. Л.	особит:						
	{ уш. јагода: { нагрт: порасн: површ: велич: особит:	особит:						
{ уш. бранич: { наги: проф: изв: велич: особит:	особит:							
набраност:	доле:	горе:	облик уха:					
урези:	особит:							
одстој. уха:	особит:							
Шир. плећа:	погн:		особит:					
Обим тела:	Примедба:							

које лица	{ боја пигм: колич. крви:	Палац:	показач:	сред. прет:	домали:
	{ пуноћа: особит:				
Први пут у:	{ боја:	Десна шака			
	{ белег: борб:				
дана:	Н. Н.				
Поново посматрано у:	Н. Н.				
дана:	Н. Н.				

Описак

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Ако се као основица за поделу свију мерених лица узму најпре само мере *дужине* и *ширине главе*, онда, по тој деоби, из комбинације овог двога, имамо ових девет редова:

1.	велика дужина главе	—	велика ширина главе.		
2.	»	»	»	—	средња »
3.	»	»	»	—	мала »
4.	средња	»	»	—	велика »
5.	»	»	»	—	средња »
6.	»	»	»	—	мала »
7.	мала	»	»	—	велика »
8.	»	»	»	—	средња »
9.	»	»	»	—	мала »

= мала, д. гл. = дужина главе, ш. гл. = ширина главе, с. пр. = дужина средњег прста, ст. = дужина стопала.

Ко добро загледа у ову таблицу, видеће, да су мере сређене по величини тако, да у *дну* с *лева* стоје само *мале* мере, с којима се почиње и поступно пење на *горе* и у *десно* ка *средњем* и *великим* мерама. Уз то је прва подела у троје по дужинама главе изведена *усравним*, а та подела по ширинама главе *хоризонталним* фијокама или преградама: ступци 1, 2 и 2 (лево) садрже само *мале*, ступци 4, 5 и 6 (средина) *средње*, ступци 7, 8 и 9 (десно) *велике дужине главе*; на против ступци 1, II и III (доле) имају само *мале*, ступци IV, V и VI (средина) *средње*, ступци VII, VIII и IX (горе) *велике ширине*

ОБРАЗАЦ Б.

Предња страна.

I. Мере, очи, старост.

в. тела: 1,	д. главе:	д. л. ср. пр:	Очи: { врста: { Зона: { I II	изгл. стар:
крив:	ш. главе:	д. л. м. пр:		каже стар:
распон: 1,	ш. јаб. к:	д. л. стоп:		по оцени:
в. сед: 0,	д. л. уха:	д. л. лак:		у сређу руку:

II. Фотографија, њено допуњавање и отисак прстију.

(ОВДЕ СЕ ЛЕНЕ ФОТОГРАФИЈЕ, РАЗМЕР 1:7.)

лице боја пигм: кол. крви: пуноћа: особит:	Палац:	показач:	сред. прес:	домали:	Описак:		
						Десна шака:	
							боја: белег: брале

Задња страна (иолефина) обрасца А и Б.

№ аката:	Име и презиме:
надимак:	Занимање:
рођен дана:	врста злоч:
држава и срез:	у
отац:	мати:
умро:	живи у
ожењен:	
станује у	ухваћен у
војна обавеза:	прозивно место:
колико пута кажњен?	затвором? робијом?
сада затворен због	
Примедбе:	

III. Ожиљци и други особени знаци.

I. лева рука:	III. лице и врат:
	IV. прси:
II. десна рука:	V. леђа:
	VI. ноге и стопала:
Примедбе:	

Ових 9 редова, чим им додамо коју трећу меру (а за ту је узета мера *дужина средњег прста*), групују се у 27 подредова, јер се тада сваки од ових 9 редова дели у три мања реда (с великом, средњом и малом дужином средњег прста); тих 27 редова деле се, даље, на исти начин у опет три пут већи број својих подредова, дакле у 81 ред, ако се узме у обзир која четврта мера, а за ту је узета мера *дужине стопала*.

Уређење *ормана* берлинске управе за идентификацију има ову деобу у 81 ред, као што је то показано овде на табlici. Ту су узета ова скраћивања: в. = велика, ср. = средња, м.

главе. У групама *усравних* преграда, пак, сваки леви стубац (дакле 1, 4 и 7) садржи само *мале*, сваки средњи стубац (а то су 2, 5 и 8) само *средње*, а сваки десни стубац (дакле 3, 6 и 9) *велике дужине средњег прста*. II, најпосле, у групама *хоризонталних* преграда сваки доњи *хоризонталан* стубац (I, IV и VII) има *мале*, сваки средњи стубац (II, V и VIII) *средње*, а сваки горњи стубац (III, VI и IX) *велике дужине стопала*.

Свака од 81 групе у том *орману* отвара се и затвара за себе, засебан је *орманић* или *фијока*, у којој су *картони*, који јој припадају, *косо* наслагани; али је ту и даље подела из-

ведена: картони су сређени по малој, средњој и великој дужини лакта, па онда по малој, средњој и великој висини тела, најпосле по врсти очију, тако да је свака гомилица предвојена од друге крутим картонским листом извесног облика и боје.

Оваки распоред чини, да чиновници, који ту раде, могу, после нешто вежбања у томе, брзо и сигурно сваки картон метнути онде где му је место, а тако и констатовати да ли извесно лице, чијих мера картон им показујемо, у орману већ има свој картон мера или нема, дакле могу да констатују идентичност. Узмимо, примера ради, да картон мера некога лица има ове знаке: дужина главе средња, ширина главе мала; дужина средњег прста средња; дужина стопала мала. Да бисмо се уверили да ли има таког картона, тражићемо овако: средње су дужине главе у ступцима 4, 5 и 6; мале ширине главе у ступцима I, II и III. Тражени картон, дакле, мора бити у једној од

ОПШТИНСКИ ПОСЛОВИ

Избрани суд код општинских судова.

Од три општинска писара добили смо молбу, како ће се управљати при захтевима парничних страна које хоће свој спор да расправе изборним судом.

Ми смо о овоме питању већ донели наше мишљење, основано на закону, где смо дали и упутства, но како се у овој ствари од нас тражи да дамо и формулар, ми ћемо по нашој дужности и то радо учинити, јер нам је стало до тога да општински писари раде једнообразно и саобразно закону. Оној мешавини и произвољности при раду нема места, и само услед тога појављује се онолико поништених пресуда.

Општински су судови надлежни по § 6. грађ. судског

IX.	м. д. гл.	м. д. гл.	м. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.
	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.
	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.
	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.
VIII.	м. д. гл.	м. д. гл.	м. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.
	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.
	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.
	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.
VII.	м. д. гл.	м. д. гл.	м. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.
	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.	в. ш. гл.
	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.
	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.
VI.	м. д. гл.	м. д. гл.	м. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.
	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.
	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.
	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.
V.	м. д. гл.	м. д. гл.	м. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.
	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.
	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.
	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.
IV.	м. д. гл.	м. д. гл.	м. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.
	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.	ер. ш. гл.
	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.
	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.
III.	м. д. гл.	м. д. гл.	м. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.
	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.
	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.
	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.	в. ст.
II.	м. д. гл.	м. д. гл.	м. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.
	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.
	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.
	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.	ер. ст.
I.	м. д. гл.	м. д. гл.	м. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	ер. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.	в. д. гл.
	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.	м. ш. гл.
	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.	м. с. пр.	ер. с. пр.	в. с. пр.
	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.	м. ст.
	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.

девет фијока у тим ступцима. Средње дужине средњег прста су у тој групи само у ступцу 5, а мале дужине стопала у ступцу I, те по томе тражени картон, ако га у опште има, биће у фијоци 5 I. Ту ћемо га даље тражити по назначеној дужини лакта, висини тела и врсти очију.

Као што смо рекли, изрази: мали, средњи и велики везани су за извесне цифре, те су им границе тачно одређене, те су цифре записане с преда на свакој фијоци у орману, тако да, ако се на њих пази, не може бити рђавог сређивања картона. Води се ту рачун и о овим, малим нетачностима, које се при мерењу дешавају и које су донекле допуштене.

Изгледи су, да ће берлинска управа криминалне антропометрије ускоро и службено објавити успехе своје у служби идентификације, те ће и о томе бити речи доцније у овом часопису.

М. П. Јов.

поступка и за састав изабраних судова онако како то означава тач. г.

Како ће се вршити избор судија овога суда, то је јасно одређено у § 6. грађ. поступка, и онда нема никаква смисла оном питању, да ли ће се општински суд, при оваквим појавама држати главе шеснаесте о изабраном суду почињући од § 433 и т. д., но треба да се ни за једну длаку не помиче од § 6. грађ. поступка, јер у томе законском пропису за њега су одређени захтеви, како треба да ради, па да своју радњу у законски склад доведе.

Тамо се изрично одређује како парничне стране имају вршити избор судија изабраног суда. Дакле »Парничари ће у овом случају бирати по једног судију и по једног замењеника а обојица преседника; деловођу бирају судије, не сложе ли се у избору преседника, суди парницу редовни суд.«

Суђење изабраног и редовног суда своди се на оно што је исказано у тачки под а. § 6. грађ. суд. поступка. Све преко ове надлежности не би се могло узети у обзир за приступ у раду за изабране судове, сем када спорно питање не би узело

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

вид равнања, које би онда дошло под тачку в. §. 6, грађ. судског поступка.

Кад се од нас тражи и формулар како треба да се изврши састав изборног суда, онда да и то дамо, то треба да буде овако:

Парничари који траже избрани суд, долазе пред општински суд и траже да исти изберу. Саслушање:

Рађено у суду општ. Врањске
15. јануара 1900. године.

Предсташе суду Мијаило Јанковић, пиљар и Стеван Марковић, магација овдашњи, па изјавише:

Ми смо до сада радили заједничку радњу пиљарску у коју смо уложили капитала по сто динара. Сада хоћемо да се раздвојимо. То хоћемо да учинимо изабраним судом. Зато предајемо суду и молимо га да састави суд на основу закона.

Ја, Мијаило Јанковић бирам за судију: Илију Петровића, пиљара.

Ја, Стеван Марковић бирам за судију Николу Јосифовића, магацију.

За замењенике бирамо: Марка Наумовића и Петра Марковића.

За преседника по споразуму узимамо Јована Петровића, трговца.

Оверава кмет.

Решење:

Суд општински као надлежан, примио је ово сагласије парничних страна знању и према њиховом захтеву одобрава избрани суд, па на основу § 6: тач. г. грађ. судског поступка

Решава:

Да овај избрани суд оглашава за важећи. Избрани суд за расправу овога спора има се састати ради суђења на дан 30. јануара ове год., спор извидети и расправити. Пресуде ће се издавати парничарима ради њиховог равнања. Сав рад о своме раду по овоме спорном предмету заједно са пресудом, предаће суду општинском, ради чувања у општинској архиви, како то наређује § 15. грађ. судског поступка.

Од суда општине Врањске, 15. јануара 1900. године у Врању №...

Писар.

Преседник суда

Кметови.

Пошто се парничари саслушају треба наплаћивати за судије по три динара ако су из истог места, а ако су из других општина онда по пет динара.

После овога донетог решења општ. суд предаје овај акт изабраном суду и наређује му да парничаре у одређени дан позове и да им њихов спор расправи. Кад то учини, да се са актима предаје пријави суду.

КОВНА КУКАВИЦА

ПРИПОВЕТКА

превод с францускога

(СВРШЕТАК)

Висок, плав, мршав, блага лица, тих, мутних очију и оборене главе, он је несвесно ишао не знајући шта ради. Доведоше га до његове клупе; он се сруши на њу. Његови пратници морали су га подизати и посађивати, према наредби председниковој. Ни једна реч не измаче се са његових уста; покрети су му били као у идиота, његов поглед губио се пред њиме.

Испитивали су га форме ради.

Докази су се ређали противу њега. Сви су закључци ишли на његову штету, и поред ранијег доброг владања. Он је био сам у кући са својим господарем; био се сакрио када је прва истрага чињена. Он није ни признавао ни порицао убиство. Остаје само једно питање, и оно ће решити његову судбину: Да ли је убиство учинио присебно и свесно, или у наступу лудила?

Јован Милер није ни очи подигао; нигде није гледао, ништа није разумевао, ништа није чуо; то је била угашена

буктиња, мртав дух. Махиално, и само гуран жандармима, кретао се; као прикован седео је на своме седишту.

Од једном, са једнога краја сале, зачу се шумор који је растао, ширио и напоследку дошао до судија.

Један човек прогура се кроз гомилу, размахујући песницама и лактовима да би начинио себи пут. Он се заустави крај оптуженога, погледа га и некако се чудно насмеја, затим прескочи преко ограда која је делила публику од судија, и обрати се судијама:

— Господо, хоћете ли ми допустити један мали покушај да повратим разум овоме беднику?

— Који је ово човек? узвикну председник, зачуђен дрскошћу незнамцем.

— Елија Волфман, господине судија; име ми је Елија Волфман, и ја сам продао онај часовник покојном Самуелу Штауфферу, моме часном једноверцу.

Иговоривши те речи, он показа прстом corpus delicti који је Глак узео.

Дрхтавица прође кроз слушаоце, радозналост се удвоји, уши се набулише, чуло се како мушица лети.

Јеврејин Волфман, следбеник Штауферов, јесте дугачак и кошчат човек, сув као трска; жута брада, раздвојена у две стране, лепрша се по грудима; нос му је повијен, општар и сија се као крив нож; сиве, fine, живахне очи скривале су се под густим обрвама, неки необјашњив, непрекидан и жив смех лебдео је на ивицама његових уста. Мрк, широк огртач био је притегнут око његова стаса кожним појасом са великим челичним пређицама.

У томе оделу и са таквим лицем он је остављао врло рђав утисак, и становници Х... попреко су га гледали, и никоме није било право што је Волфман постао њихов суграђанин и заузео кућу покојнога телалина.

— Говорите, суд вас слуша, рече председник, пошто се посаветовао са својим колегама.

— Ја молим само за једну ствар, допуштење да навијем ову кукавицу.

— Је ли то ваш начин лечења?

— Једини и најбржи, ја вам за то добар стојим. Ви ћете у осталоме видети, и ја пристајем да ме казните како хоћете, ако не буде оно што ја кажем.

— Учините дакле.

Пошто је из коса погледао оптуженога, Јеврејин се попе на једну столицу, нави часовник и шеталица се поче кретати.

После неколико покрета шеталице, гнездо се расклопи, кукавица се показа, и закука три пута. Чим је она свршила, инструменат, скривен унутра, отпоче свирати *Ranz des Vaches*, али тако општро, тако чудновато, тако фантастично да језа подиже свакога слушаоца.

У тренутку када је кукавица закукала, оптужени Јован Милер поскочи као пробуђен из тешкога и рђавога сна, трудећи се да поврати своја чула.

Он је посматрао часовник, раширених руку, отворених уста, изражавајући изненадни страх.

— Ох! ох! ох! учини он три пута, ужаснут и скривајући лице рукама. Затим се сруши на своју клупу, трудећи да се скрије између два жандарма.

Јеврејин погледа судије и публику:

— Јесам ли вас преварио?

Часовник поче монотонно куцати, и сказаљка лагано се кретати.

— Усправите оптуженога! нареди председник.

— Али Јован Милер подиже се сам собом чим је музика престала, и рече сигурним гласом, погледајући судије:

— Шта хоћете од мене? Зашто сте ме затворили? Ја сам потпуно невин, ја се овим заклинџем.

И пружи руку на крет који је био пред судијама.

— Шта значи ваше ћутање?

— Не знам. Изгледа ми да сам данас понова почео живети; али ја нисам сањао, ја сам оптужен због једнога одвратнога злочина, на који када помислим коса ми се диже и срце ми се стеже.

— Па ко је онда убио нашега господара, ако нисте ви?

— Он се сам убио.

Комесар Глак слеже раменима видевши како се хирург осменуо на тај одговор. — Испитивање се продужи.

WWW.UNILIB.RS — Самоубиство! пазите добро шта говорите.

— Рећи ћу само истину. Ја сам могао полудети под утиском који не могу спречити; али разум ми се повратио, и сада ми је све јасно; сећам се.

Милер, својим мирним и чврстим држањем, својим узбуђењем, задобио је целу публику за се. Жељно су га слушали.

— Као што се сви сећате, она ноћ била је ужасна, отпоче младић; ветрина са леденом кишом, грмљавином и муњама беснела је над варошицом, и у суседству се није могло ништа чути што се дешавало код мога господара.

„Самуел Штауфер вратио се око девет часова у вече са тим часовником, који је донео на једним колицима, јер је био тежак; ја сам га закуцао и обесио о зид према постељи господаревој.

„Мој господар изгледао је блажен због те куповине, и престано ми је о њему говорио. Учинио је, признао ми је, изврстан пазар, златну трговину, у којој се показао вештији од свога сународника од кога је купио тај часовник: — Непрестано је трљао руке, и све му се лице светлело од среће.

„У десет часова ја му помогох да навије кукавицу и да легне у постељу. У десет и по она први пут закуца и часовник одсвира арију коју сте мало час чули. Тога тренутка ја сам помагао Г. Самуелу Штауферу да се свуче и легне у постељу. Он се брзо окрете ка мени, као да га је нешто пренерозило:

— Изгледа ли ти чудна та музика?

„Ја му одговорим да она одиста рђаво утиче на моје живце, и томе се он насмеја. Без сумње му је било смешно да један слуга, његов слуга, буде осетљив као жена:

— Де, де! продужио је он, иди спавај, момче; то ће те умирити.

„Ја га дакле оставих сама и сиђох у моју собу која је испод његове. Лако ћете разумети кад вам кажем, да, како је кућа била стара и рабатна, патос који је делио моју собу од његове, био је расточен, и кроз широке пукотине, ја сам лепо могао видети шта се дешава у соби мога господара.

„Хтео сам да легнем у постељу, кад избише једанаест часова: музика опет започе. Чух како се Г. Штауфер претура и стење у својој постељи; то ме узнемири и погледам шта је тамо. У кошуљи, стојећи и са запаљеном свећом у руци, он је љутито и плашљиво посматрао своју кукавицу. Ја легох и после десет минута дубоко сам спавао.

„У једанаест и по часова кукавица ме диже из постеље; зној ме је био облио и осећао сам се врло рђаво. Чуо сам мога господара и његов танак глас који је љутито одјекивао:

— Проклета, проклета кукавице! викао је он. Хоћеш ли умукнути једном.

— И у гневу он ју је ударао штапом и њене звучне шупљине чудно су одјекивале.

„Све се ућута, и ја падох у грозничав полу сан.

„У по ноћи кукавичино кукање помеша се са треском разбивене чаше; Јеврејин је лунао песницом по столу и падао у беснило, кричући;

— „Та ме песма убија, убија“!

Напољу је бура непрестано беснила; стари зидови тресли су се под нападима ветра; ветреушка је шкрипала и мене спопаде невероватан страх. Ја забих главу у јастуке да не бих чуо ту ђаволску музику.

„Од поноћи до два часа несношљива песма редовно се чула, пискава, злокобна, гњечећи душу и ломећи тело. — Ја сам ударао главом о зид, у неком лудилу коме се нисам могао отети, и осећао сам како ми се разум губи.

„Мој господар, обузет ужасним страхом, почео је бесно викати, јурити по соби полу го, обарајући столице, ломећи све око себе. Покушавао је да својим гласом угуши *Rauz des Vaches* коју је кукавица свирала, и која се чула кроз грмљавину и звиждање ветра.

„Нисам више могао спавати, обучем панталоне и прслук, и изиђем на поље да ми ладна киша мало освежи врелу главу; али јак ветар ме опет утера у собу.

„Време је протицало, и три часа је откуцавало. Тада чух праву експлозију крика, и тада видех страховит приказ.

„Самуел Штауфер, са пеном на устима, исколачених очију, накомтрешене косе, показа песницу часовнику вичући му:

— Ти ћеш ми живот одузети, проклетнице, проклетнице! али више нећеш певати!“

И тада скочи на столицу, дохвати један ланац, омота га око врата, и, одгурнувши ногом столицу на којој је стајао, оста обешен.

„Часовник одмах застаде на три часа.

„Блед од ужаса ја сам га гледао, не могући му помоћи; лудило ми је мутило главу, и осећао сам неодољиву жељу да учиним исто што и мој господар.

„Отићи до њега, значило је за мене ниш у сигурну смрт, и од те помисли ноге ми се одсекосе. После тога, све до данашњег дана не сећам се ништа шта је било.

„То је цела петина, господо, и ви сте као и ја осетили чудан утисак који чини песма кукавичина, коју је само ђаво могао начинити.

Када је он завршио, закуца пола, кукавица закуца, песма се зачу, и цео свет понова се стресе од некога непојмљивога страха. И саме судије се стресосе и на себи осетише истинитост приповетке оптуженога.

— Појав је чудноват, али извесно је да овај човек говори истину, шапутао је хирург председнику.

— Можда је то само измишљотина, добадио је Глак, бесан због овога новог открића.

— Да ли би вам било по вољи да вас затворе за неко време са кукавицом? упита хирург.

— Нема места шали, господине.

— Ако не верујете у ђавола, верујте у првене болести, и смрт Самуела Штауфера биће вам сасвим јасна.

Поротници се повукосе на решавање, блажени што ће се бар за неко време удалити од онога опаснога часовника. Када се вратише, председник објави:

— Јован Милер пушта се као невин.

Одобравање се захори по сали. Председник нареди да Јеврејин Волфман приђе ближе.

— Шта хоћете од мене? упита он подсмевачким тоном.

— Ви сте, узе председник строго, навили и покренули кукавицу. Откуда ви знате њену тајну?

— Ја сам је и продао старом Самуилу.

— Али откуда вама?

— Од једне скорашње продаје.

— Јесте ли знали за чудновате особине те музике.

— *Rauz de Vaches* није ништа необично.

— Можда за вас, јер ви у овој ствари више знате него што сте вољни казати.

— Ништа не знам.

Чујте, додаде председник, онај је човек можда на вашој души.

— Ја сам невин.

— Можда.

— Ја се кунем...

— Ви ћете сместа бити отпраљени ван атара варошкога, и никада амо не смете ногом крочити. Ваша куповина Штауферове куће поништена је, а онај паклени часовник биће јавно спаљен.

Пљескање поново одјекну у сали. Само се хирург, не одобравајући, осмехну и рече једном своме пријатељу:

— То је мало као у средњем веку; спалити један ванредан часовник зато што је био узрок смрти једнога човека. Ако претпостављају врачарство, онда треба спалити и Јеврејина.

Јеврејин Волфман саже главу пред таквом пресудом, и последњи пут испод очију погледа кукавицу.

Часовник опет закуца, али га председник заустави.

Јеврејин Волфман никада се више није јавио, а кукавица је јавно спаљена на тргу пред тамницом.

Бакалин Блох тврдио је да је ђаво саградио знамениту кукавицу, и његов сусед Херман, који је још сујевернији постао после тога догађаја, није му више спорио, и стресао се када се спомене име нечастивога.

Мала кућа Самуела Штауфера све се више рабатала. Најзад је на име накнаде дадоше Јовану Милеру, и он је са свим сруши.

На истоме месту у скоро се подиже нова зграда, и сваки је радо куповао код ваљаног младића, који тргује са гвожђем, и у своме дућану прича историју о смрти Јеврејиновој и страховитој песми кукавичиној.

ЗЛОЧИН И КАЗНА

РОМАН Ф. М. ДОСТОЈЕВСКОГА

С РУСКОГ ЈЕЋТА УГРИЧИЋ

46

Пулхерија Александровна уздрхтаном рукама предаде писмо. Он га узме са великом радозналости. Али пре него што га је отворио, он наједанпут као са чуђењем погледа на Дуњицу.

— Чудновато! рече полако, као да је наједанпут погођен новом мишљу, што се ја опет тако бринем? Зашто сва та вика? Та удај се за кога хоћеш!

Говорио је као за себе, али је изговорио гласно и неко време гледао на сестру, као да је преплашен.

Најзад отвори писмо, непрестано чувајући изглед некаквог особитог чуђења; па онда полако и најљубиво стаде читати и прочитао је двапут.

Пулхерија Александровна је била веома узнемирена; а и сви су очекивали нешто особито.

— То ми је чудо, поче он после неког размишљања и предајући писмо матери, али не обраћајући се никоме нарочито, — та он врши разне послове, адвокат је, шта више, и разговор му је онако... с полетом, — а, гле, како неписмено пише!

Сви се узврпољеше; то нису ни мало очекивали.

— Та они сви тако пишу, примети одесчно Разумихин.

— Зар си ти читао?

— Читао сам.

— Ми смо показивали, Рођо, ми... смо се мало пре саветовали, отпоче збуњена Пулхерија Александровна.

— То је прави судски стил, прекиде је Разумихин; — судски се акти увек тако пишу.

— Судски? Јест, управо судски, званичан... Није баш сасвим неписмен, а није опет ни особито литераран, него званичан!

— Петар Петровић и не крије, да за своје образовање није имао много новца и, шта више, хвали се тиме, што је сам себи прокрчио пут, примети Авдоћа Романовна, у неколико увређена новим тоном братовљевим.

— Па, ако се хвали, има и чиме, — не поричем. Ти си се, сестро, како изгледа, наша увређена, што сам ја из целог писма извео тако фриволну примедбу, и мислиш, да сам нарочито почео говорити о таквим ситуацијама, само да бих искали свој гнев над тобом. На против, мени је, поводом стила, пало на памет нешто, што у овом случају није од мале важности. У писму је овакав један израз: „припишите себи“, стављен веома значајно и јасно, а, осим тога, то је претња, да ће он одмах отићи, ако ја дођем. Та претња, да ће отићи — исто је то, што и претња, да ће вас обадве оставити, ако будете непослушне, и то оставити сад, кад вас је већ у Петроград дозвоа. Па, како мислиш: да ли се може такав израз од Лујина исто тако за зло примити, кад би га, рецимо, он написао (он показа на Разумихина), или Зосимов, или ма ко од нас?

— Не, одговори Дуњица, живље, — ја сам сасвим разумела, да је то и сувише наивно исказано и да он, може бити, само није вештак у писању... То си ти, брате, добро расудио. И ја нисам очекивала...

— То је изражено судским језиком, а судски се не може друкчије писати, па је изишло суровије него што је, може бити, он хтео. У осталом, треба у неколико да те разочарам: у том писму има још један израз, једна клевета на мој рачун, и то прилично гадна. Ја сам јуче новац дао удовици, јектичавој и убитој, и то не „тобоже за погреб“ него баш за погреб, и нисам га дао у руке кћери, — девојци, како он пише, „извиканога владања“ (и коју сам ја јуче први пут у животу видео), него управо удовици. У свему томе ја видим и сувише хитру жељу, да ме окаља и са вама завади. И то је опет исказано судским стилем, то јест, са сувише јасно истакнутом намером и ревности веома наивном. Он је човек паметан, али да паметно и ради — саме памети је мало. Све то карактерише човека и... не мислим, да би те он много ценио. Казујем ти ово једино ради поуке, јер ти искрено желим добра...

Дуњица не одговори; њена је одлука већ била створена, и само је очекивала вече.

— Па како си се ти решио, Рођо? упита Пулхерија Александровна, узнемирена још више него мало пре његовим изненадним, новим, званичним тоном разговора.

— Шта значи то: „решио се?“

— Па ето Петар Петровић пише, да ти не будеш вечерас код нас и да ће отићи... ако ти дођеш. Дакле како мислиш... хоћеш ли доћи?

— То већ никако не бих требао ја да одлучујем, него прво ви, ако вас такав захтев Петра Петровића не вређа, па онда Дуња, ако се и она не осећа увређеном. А ја ћу учинити онако, како је за вас боље, додаде он хладно.

— Дуњица се већ одлучила, и ја се потпуно с њоме слажем, похита да допуни Пулхерија Александровна.

— Ја сам се решила, да те замолим, Рођо, да те нарочито замолим, да зацело будеш код нас на том састанку, рече Дуња; — хоћеш ли доћи?

— Доћи ћу.

— И вас тако исто молим, да дођете до нас у осам сахати, обрати се она Разумихину. — Мамице, ја и њега позивам.

— Лепо, лепо, Дуњице. Па, сад, како ви тамо свршите, додаде Пулхерија Александровна, — нека тако и буде. А мени је и самој лакше; не волим, да се претварам и да лажем; боље је целу истину говорити... Па љутио се, сад, или се не љутио Петар Петровић!

IV.

У том се тренутку полако отворише врата, и у собу уђе девојка разгледајући плашљиво унаоколо. Сви се окретоше њој с чуђењем и радозналости. Раскољников је не познаде на први поглед. То је била Софија Семјоновна Мармеладова. Јуче ју је видео први пут, али у таквом тренутку, и таквим околностима и таквом оделу, да се у његовој памети задржала слика сасвим другог лица. Сад је ово била скромно и, шта више, сиромашно одевена девојка, још веома млађана, готово налик на девојчицу, са скромним и пристојним понашањем, с ведрим, али као донекле преплашеним лицем. На њој је била веома проста домаћа хаљиница, на глави стари шешир из прошле моде; само јој је у рукама био, као и јуче, сунцобран. Спазивши несочекивано пуну собу људи, не само да се збунила, него се сасвим изгубила, уплашила се као мало дете, и, шта више спремала се да утекне.

— Ах... то сте ви?... рече Раскољников веома зачуђен, па се наједанпут и сам збуни.

Њему тога часа паде на памет, да мати и сестра већ нешто знају, из Лујиновог писма, о некој девојци „извиканога“ владања. Тек што је био протествовао противу клевете Лујинове и напоменуо, да је ту девојку видео први пут, а наједанпут она долази сама. Сетио се такође, да није нимало протествовао противу израза: „извиканога владања“. Све му то нејасно и тренутно пролети кроз главу. Али кад је боље погледао, наједанпут је увидео, да је ово понижено створење већ дотле понижено, да му наједанпут би жао. Кад се она спрема да побегне од страха, — у њему као да се нешто прекрену.

— Нисам вас никако очекивао, рече он брзо, задржавајући је погледом. — Молим вас, седите. Ви, сигурно, долазите од Катарине Ивановне. Допустите, не овамо, ево овде седите...

Кад је Соња ушла, Разумихин, — који је седео на једној од трију столица Раскољниковљевих, одмах уз врата, — придиже се, да би је пропустио ући. Спочетка јој Раскољников показа место на крај од дивана, где је седео Зосимов, али сетивши се, да је тај диван био и сувише *интимно* место и служио му као постеља, похита је понудити столицом Разумихиновом.

— Ти, седи овде, рече своје пријатељу показујући му на место на коме је пре тога доктор седео.

Соња седе готово дрктећи, и плашљиво погледа на даме. Очевидно да и сама не разумеваше како је имала дрскости да седне на њиховој страни. Та мисао толико је узбуди да се нагло диже, и, сва збуњена, обрати се Раскољникову:

— До-о-шла сам само за часак. Опростите ми, рече уздрктали гласом. Катарина Ивановна послала ме је, није имала никог другог... Катарина Ивановна вас моли, да изволите сутра присуствовати... погребу... на Митрофанијевском гробљу, и за тим да дођете код нас... код ње... да се мало прихватите... Она се нада, да ћете јој учинити ту част.

Соња запе и ућута.

— Гледају зацело... гледају, рече Раскољников, који се такође беше дигао. — Имајте доброту сести, додаде нагло, —

молим вас... Ви се можда журите?... Разговарао бих се с вама мало; учините доброту саслушати ме за два минута...

И он јој домаче столицу. Соња опет седе и опет плашљиво, збуњено, погледа брзо на обе даме и наједанпут обори очи.

Бледо лице Раскољниковљево се зажари; он као да се сав преобразио; очи му успламетеше.

— Мамице, рече постојано и одлучно, ово је Софија Семјоновна Мармеладова, кћи онога истог несрећног господина Мармеладова, кога су јуче пред мојим очима прегазили коњи и о коме сам вам већ говорио...

Пулхерија Александровна погледа на Соњу и зајмири мало. Не гледећи на целу своју забуну пред одлучним и изазивним погледом Рођиним, она никако није могла да ускрати себи то задовољство.

Дуњица озбиљно, пажљиво заустави свој поглед бедној девојци право у лице и разгледала је у недоумици.

Соња, кад је чула представљање, подиже очи опет, али се збуну још више него мало час.

— Хтео сам да вас упитам, окрете се Раскољников брзо њој, — како се код вас данас све свршило? Да вас нису што год узнемиравали?... На пример, из полиције.

— Не, све је добро прошло... Та и сувише је било очевидно, од чега је наступила смрт; нису нас узнемиравали; само се укућани љуте.

— Због чега?

— Што тело дуго стоји... па сад је топло, па смрад... тако, да ће га данас, о вечерњу, пренети на гробље у капелу до сутра. Катарина Ивановна испочетка није хтела, али сад и сама види, да није могуће...

— Дакле данас?

— Она вас моли, да нам учините част и да дођете сутра у цркву на опело, а већ после да свратите до ње на дању.

— Зар она и дању приређује?

— Јест, закуску; она ми је поручила да вам се веома захвалим, што сте нам јуче помогли... без вас не бисмо га имали чиме сахранити. И уснице и подбрадак јој наједанпут заиграше, али се она прибра и уздржа, брзо опет спутивши очи земљи.

(Наставиће се).

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Хајдук Драгић Вилотић

У прошлој години, опљачкаше и ученише разбојници Јешу Бранковића из села Пакаља у ср. ваљевском. Два пут су га

пекли врелим веригама, док му нису новце изнудили. Затим опљачкаше једну бабу, којој мучењем на исти начин изнудише

целу њену имаовину од 40 динара, што их је уштедела за своју сарану. У октобру опљачкаше зликовца и Николу Мирковића из Причевића и однеше му око 4500 дин., у новцу и стварима.

Полицијска власт ср. ваљевског похватала је разбојнике које смо ми изнели у нашем 45. броју од пр. год. на страни 351—352., али испред потере умакао је тада коловођа њихов Драгић Вилотић.

У 11 сати пре подне на дан 22. марта ове године, власт истога среза ухватила је и оглашеног хајдука Драгића у кући јатака Петра Милићевића у Бренеговићима.

Драгић је био за време Бркићевог хајдуковања потајник полицијски и сад се верује, да је он Бркића склањао и са потребама снабдевао.

У хватању овога зликовца жандарми су се одлично показали а најкуражнији од њих били су: Кузман Вујовић и Гаја Гајић.

Драгић је проказао око 15 јатака својих.

Пошто се не зна каква је и колика је дела починио хајдук Драгић, то му се износи слика и позива се сваки ко ма шта буде знао о њему, да достави начелнику среза ваљевског код кога је Драгић у притвору и под ислеђењем.

Драгићу је 40—41 год., родом је из села Лесковица ср. ваљевског, средње висине, развијен, јаких мишића, јако црномањаст, округла лица. Као одметник у колико се зна крио се код својих јатака у селима: Лесковицама, Богатићу, Бранковићу и у неким селима ужичког округа.

Т Р А Ж Е С Е

Ђурица — Ђура Станковић, виноградија из Бојића, пресудом начелника округа подринског од 15. априла 1898. године КБр. 847, осуђен је због кријумчарења дувана на 20. динара новчане казне и 20. динара таксе, или ако ово неби могао платити да буде четири дана у затвору. Како се Ђурица не зна место пребивања, то начелство округа подринског актом од 14. марта, тек. год. Бр. 555, моли све власти, да Ђуру потраже и кад га пронађу телеграфски известе начелство како би се послала пресуда која му није ни саопштена. Ђура има 40. година, жењен је и има четворо деце. О проналаску Ђурином може се известити и Управа града Београда, с позивом на Бр. 6872.

Светозар Илић, син Танасија Илића, тежака из Пожаревца, који је био шегрт код Васе Ранковића, обућара онд. побегао је 13. марта тек. године незнано куда. Светозар има 13. година, раста омаленог, смеђ, очију жућкастих, десна му је рука у чланку пребивена; од одела има на себи, гуњ сукнени и панталоне од материје, на глави шајкача, а на ногама ципеле, Начелство окр. пожаревачког, актом од 22. марта, т. г. бр. 4372, моли све власти да Светозара потраже и са пронађеним надлежно поступе. О проналаску Светозаровом може се известити и Управа града Београда, с позивом на бр. 6898.

П О Т Е Р А

Аксентије Николић, земљоделац из Вучића, ноћу, између 2 и 3. фебруара 1898. године убио је и опљачкао Станка Јовановића, слугу из Куманова, па незнано куда побегао. Пре неколико дана злочинац је пронађен, ухваћен и притворен у судници општине мирошевачке, али је отуда ноћу између 17 и 18 марта т. г. побегао. Аксентије има 24. год., стаса високог, смеђ, бркова кратких, брија се, од одела има на себи чакшире и гуњче од црног шајка, на глави мали плав шешир, на ногама грађени опанци, са дугачким и широким кајишима око ногу умотани од чланака па до испод колена, изнад којих су вунене дугачке чарапе, одело и његово држање чини утисак правог сељачког вашарског коцкара. Начелник среза лепеничког, актом од 25. марта, т. г. Бр. 4920, моли све власти, да Аксентија потраже и нађеног стражарно му спроведу. Пронађени Аксентије може се спровести и Управи града Београда, с позивом на Бр. 7022.

Стеван Петровић, слуга пекарски из Ваљева на дан 28. фебруара, тек. год. извршио је на опасан начин крађу новца своме газди Антонију Алексићу, пекару и однео му 236. динара у сребру. Истога дана извадио је у Начелству ваљевском

мали пасош за Београд, и овај носи број 15. Стеван има 19 година, раста је средњег, црномањаст, на образу има белегу, у немачком оделу. Начелство округа ваљевског, актом од 24. марта т. г. бр. 3851, моли све власти, да Стевана пронађу и стражарно спроведу. Пронађени Стеван може се спровести и Управи града Београда, с позивом на Бр. 7019.

Василије Јанковић, земљоделац из Предејана, среза власотиначког, пресудом првостепеног лесковачког Суда, од 7. маја, 1899. год. Бр. 6522, осуђен је на две године дана затвора, за тешку телесну повреду и по примању за спровод на издржаве осуде побегао је. Василије је раста средњег, у опште плав, без бркова. Од одела има на себи чакшире од црног сукна, исцепане, а на глави кожно шубару. Начелник среза власотиначког актом од 22. марта, т. г. Бр. 3174, моли све власти да Василија пронађу и њему стражарно спроведу. Пронађени Василије може се спровести и Управи града Београда с позивом на Бр. 6747.

Милан Гајић, трговачки помоћник из Д. Милановца, решењем начелника среза поречког од 1. фебруара 1899. године бр. 348. стављен је под кривичну истрагу за дело из § 177, у вези § 41. казненог закона, али је по извршењу овога дела побегао незнано куда. Милан има 20 година, средњег стаса, црномањаст, има малу браду и бркове црне, у цивилном оделу. Начелник среза поречког, актом од 23. марта, т. г. бр. 574, моли све власти да Милана потраже и нађеног стражарно му спроведу. Пронађени Милан може се спровести и Управи града Београда с позивом на Бр. 6849.

Антоније Томић, из Тетова у Турској, бив. слуга Ђуре Бабића, абације из Шапца, на дан 13. фебруара, тек. године, украо је 160 динара у новцу од Димитрија Николића, пекара онд. па за тим незнано куда побегао. Антоније има 30 година, раста средњег, у лицу смеђ, бркова средње величине жућкасто-црвене боје. Начелство округа подринског, актом од 21. марта, тек. год. Бр. 1257, моли све власти да Антонија потраже и нађеног стражарно спроведу. Пронађени Антоније може се спровести и Управи града Београда, с позивом на Бр. 6873.

Димитрије Макленовић, који се издаје да је из Ривице у Срему, био је црквењак цркве тешичке, ср. моравског, окр. нишког, и као такав примио од свога свештеника, г. Младена Поповића, извесну суму новца у цели да купи неке ствари у Алексинцу и није се више ни вратио. По нађеним хартијама које је после себе оставио, видело се, да је Димитрије препредена варалица и фалсификатор, јер је сва уверења и документа на основу којих је добијао службе фалсификовао разним општинским, среским и црквеним печатима. Димитрије се издавао негде за монаха манастира Сретења, под именом „Пахомије“, — Доситеј Макленовић, негде опет Гаврило Ђирић из Ривице, а више пута из Косанчића, среза масуричког, у место лесковачког, а негде из истога села, ср. јабланичког, окр. врањског. Од свију докумената има оригинални мали пасош издат му од начелства окр. ужичког 13. априла 1899. г. Бр. 5518 и № 62. за Врање и визиран у Бајиној Башти за Босну, — и служитељску исправу од истога начелства од 6. септембра исте године Бр. 250. Димитрије има 28 година, средњег је стаса, косе плаве, обрва смеђих, образа округлих и бркова смеђих. Начелство округа нишког актом од 29. фебруара тек. год. моли све власти, да Димитрија живо потраже и нађеног начелству стражарно спроведу. Пронађени Димитрије може се спровести и Управи гр. Београда, с позивом на Бр. 5438.

Пахомије (Доситеј) Макленовић

Оваку смо потерницу донели у бр. 11. т. г. на страни 88. Сада исту ради лакшег проналазка понављамо, пошто смо од једног полицијског органа добили и слику, у којој, као што се види, овај препредени варалица сликао се чак и у оделу немачком. Испод слике доносимо и својеручни лажни потпис „Пахомије“ који такође може послужити као олакшица за проналазак његов.

Жарко Клежевић и **Светозар Томашевић** из Уроваца, побегли су из притвора среза посавског ноћу између 18 и 19 пр. м. око 12 сати. Жарку је 19 година, стаса средњег, добро развијен, у опште плав, од одела носи: реклу од поркета шареног, чакшире сукнене, на ногама опанке а на глави шубару. Светозару је 24 године, омален, у лицу црн, на врату има две гукке, у оделу немачком, поцепаном, на глави има шајкачу а на ногама ципеле. Моле се власти да именоване у своме подручју живо потраже и нађене мени спроведу, у противном одговору. Из канцеларије начелника среза посавског, окр. ваљевског, 23. марта 1900. године у Обреновцу.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

Г. Сим. Вилимоновићу, писару општине градачке. — Кад знате, да противу пресуда општ. судова по иступним делима има места жалби ереској полицијској власти и да је решење ове, као прве претпостављене власти над општинским властима у истом срезу, извршно, онда тешко да је могло бити нужно ваше питање: да ли може бити у истој ствари жалбе још и Начелству противу одлуке ереске власти? Начелство и у таквим приликама може разматрати одлуку своје ереске власти и с пресудом општинског суда, али оно то не чини у намери да и само суди у тој ствари, т. ј. да мења или одобрава пресуду, која је по закону већ извршна, него да разматра радњу својих подручних органа по праву вишег надзора што га има над свим полицијским и општинским органима.

Г. Доситију Станисаву, Говдин. — Опомена од стране месне полицијске власти игра важну улогу у иступним кривицама, и у неким случајима, као што знате, сам закон условљава њоме кажњивост. Свакојако у иступним делима, која се тичу јавнога реда, а ту долазе и непрописна мерила, власт може имати и права и разлога да претходно нареди грађанима исправност и опомене их на последице од противне радње, па тек по том да казни, ако би ко и даље противно радио. Са тога гледишта треба посматрати и случај, који нам достављате. Ако је, пак, у том случају опомена дошла из каквих других, недопуштених побуда, старија, надзорна власт је ту да учини што треба,

Г. Живану Ивановићу, писару општине крчмарске. — Случај, који нам саопштавате, правилно је схваћен од стране општинске власти, у колико се њеном одлуком заштићује садања државина Савина, јер је извиђајем утврђено, да она није ни преваром ни насилно започела, да би он могао бити кажњен за самовласно заузимање земље и из државине истиснут. Прописи законски, по којима се не може дирати у ту његову државину, јесу § 202 и 223 грађ. зак. Но то још не значи, да она мора и остати његова. Противна страна има грађанском парници код надлежног суда да докаже неважност уговора о куповини те земље од стране држаоца Саве, неовлашћеност лица која су је продала и надлежност потврде уговора, да би се могла вратити у право државине, које мисли да има. Дотле мора остати стање које се затекло, јер „само доказано јаче право може кога из држања ствари једне избити“, а тужитељице, пошто немају тачније од овог имања, морају ићи суду да доказују своје јаче право и неважност онога на чему држалац Сава оснива своје право.

Г. Кос. Ж. Брадићу, Градашница. — Пошто није спор о самој ствари, него о накнади плаћене за другога порезе, то је, по тач. 1. § 7. у вези с § 28. грађ. суд. пост., несумњиво надлежан суд општине, у којој стално живи тужени, за кога је порез плаћен.

Г. Светозару М. Гајићу, писару општине дебрчке. — Тражите да штампамо у листу пресуду за једно иступно дело, подведено под § 375. казн. зак. и да упитамо општ. писаре је ли она добра или не, па нам је тога ради и шаљете; међу тим не казујете шта сами мислите о њој ни шта вас покреће на то да чујете мњење својих колега, а то је потребно ради боље оцене о потреби нашега захтева.

Кад, дакле, и то учините, видећемо да ли да поступимо по вашем тражењу.